

fi.remissvar@regeringskansliet.se
mikael.pauli@regeringskansliet.se

Dnr Fi2019/00818

Remissyttrande för betänkande Nya befogenheter på konsumentskyddsområdet (SOU 2019:12)

Förvaltningsrätten i Stockholm har följande synpunkter på betänkandet.

8.7 Åläggande att ta in ett varningsmeddelande, förfarandet

Förvaltningsrätten avstyrker förslaget om att ett åläggande om att ta in ett varningsmeddelande ska föregås av ett ansökningsförfarande inom det förvaltningsrättsliga området. Förslaget avviker från den ordning som normalt gäller inom detta område.

Enligt betänkandet motiverar rättssäkerhetsskäl att ett åläggande om varningsmeddelande ska föregås av ett domstolsbeslut. Behöriga myndigheter föreslås dock få meddela förelägganden i de fall som bedöms inte vara av större vikt. Eftersom syftet med ett varningsmeddelande, såväl enligt förordningen¹ som enligt betänkandet, förutsätter överträdelser som kan leda till allvarlig skada på konsumentintresset är det svårt att föreställa sig vilka överträdelser som ska bedömas vara av mindre vikt. Betänkandet ger i detta avseende ingen ledning. Förvaltningsrätten ifrågasätter lämpligheten i att tillämpa olika processordningar beroende på hur allvarlig överträdelsen anses vara, och förordar att Läkemedelsverket och Finansinspektionen görs till beslutande myndigheter i första instans vid alla typer av varningsmeddelanden. Myndigheterna är väl skickade och vana att inom sina områden besluta i skiftande och många gånger komplicerade frågor. Att det kan röra sig om svåra avvägningar när ett varningsmeddelande ska utfärdas (se betänkandet s. 121) utgör därför inte skäl för att frångå den normala processordningen. Genom en enhetlig processordning uppstår heller ingen gränsdragningsproblematik mellan svåra och mindre svåra överträdelser.

---

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004.

Förvaltningsrätten förordar också att dessa myndigheter, som brukligt är, får besluta att deras förelägganden ska gälla omedelbart.² En klagande som är missnöjd med ett sådant beslut kan enligt gängse förfarande begära inhibition i förvaltningsrätten. Myndigheterna bör också som första instans få förena föreläggandena med vite.³

En ordning som följer den systematik som gäller i de aktuella lagarna borgar enligt förvaltningsrättens mening för ett rättssäkert förfarande som torde vara både mer effektivt och mindre kostsamt än det föreslagna (jfr betänkandet s. 121). På finansmarknadsområdet finns visserligen redan ett ansökningsförfarande när det gäller sanktionsavgifter mot fysiska personer. Förfarandet innebär att Finansinspektionen kan förelägga den fysiska personen att inom viss tid godkänna en sanktionsavgift. Om föreläggandet inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas.⁴ Bl.a. rättssäkerhetsaspekter motiverade införandet av bestämmelserna (se t.ex. prop. 2014/15:57 s. 57 f). Skyddsintressena gör sig emellertid inte på samma sätt gällande vid nu föreslagna varningsmeddelanden som när sanktionsavgifter utfärdas mot fysiska personer.

12 Konsekvensanalys

I betänkandet anges att de föreslagna lagändringarna endast marginellt bedöms påverka antalet mål och ärenden i domstolarna. Det är enligt förvaltningsrätten inte tillräckligt utrett i vilken omfattning de föreslagna lagändringarna kommer att påverka de allmänna förvaltningsdomstolarna. I detta sammanhang vill förvaltningsrätten särskilt framhålla att även en förhållandevis liten ökning av antalet mål kan komma att innebära en resurskrävande handläggning vid domstol.

Detta yttrande har beslutats av chefsrådmannen Ulrika Melin.

Ulrika Melin

---

² Jfr 8 kap. 26 § fjärde stycket lagen (2010:751) om betaltjänster, 17 kap. 2 § läkemedelslagen (2015:315) samt 8 kap. 1 § tredje stycket lagen (2016:1024) om verksamhet med bostadskrediter.

³ Jfr 8 kap. 25 § lagen om betaltjänster, 14 kap. 3 § andra stycket läkemedelslagen samt 6 kap. 18 § lagen om verksamhet med bostadskrediter.

⁴ Se t.ex. 8 kap. 16 a § lagen om betaltjänster eller 15 kap. 9 a–9 d §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.